

ANVELDELSE

Dansk Rakkerpak: Tam Vild

Det går i bogstaveligste forstand vildt for sig i Dansk Rakkerpaks ganske særlige udgave af fortællingen om Tarzan. Her er Jane (Susanne Bonde) og Sturvildtsjægeren (Niels-Peter Kløft) på vej gennem junglen i deres søgen efter Tarzan. Foto: Jan Christensen

Når junglen er et galehus

02-10-2020

En underholdende og intelligent forestilling af altid sprælske Dansk Rakkerpak, der på præcis, men ikke politisk korrekt vis retter en kritisk pegefinger i børnehøjde mod både den hvide vestlige kulturs selvforståelse, den store kærlighed og de stereotype kønsroller - uden at det bliver kedeligt.

Få øjeblikke inde i Dansk Rakkerpaks forestilling 'Tam Vild' trækker Susanne Bonde i rollen som Tarzans mor op i sine enorme 1800-tals skørter og føder på særdeles malerisk vis selvsamme Tarzan – en babydukke komplet med navlestreng og efterfølgende moderkage. Jo tak.

Niels-Peter Kløft forsøger i skikkelse af hendes noble, men knap så hands-on orienterede 1800-tals aristokrat af en mand at yde hende bistand. Det står dog helt klart, at han er mere til besvær end til hjælp. Så er (køns)rollerne ligesom fordelt.

Scene er sat på skønnerten Princes Alexandra i 1888 fortæller en omnipotent fortællerstemme i skikkelse af musiker Bastian Popp os. Kursen er det afrikanske kontinent. Det går dog ikke så vel, for et uvejr bryder ud, tordnende orkestreret fra hans til lejligheden skibsudsmykkede musikerpult ude i siden, hvorfra han både medvirker live og afvikler allerede indspillet lyd.

Torden og lynild og høj sø giver sig udtryk i en koreografisk sekvens, der næsten smitter med søsyge, når Niels-Peter Kløft og Susanne Bonde svajer og vælter fra side til side, lige til de ryger over bord og skibet synker.

På de stille vande flyder nu en kurv, ikke ulig Moses', indeholdende den lille Tarzan-dukke, der som sin bibelske 'forfader' på mirakuløs vis overlever sin sejlferd. Samtidig forvandles den simple scenografi ved et par hurtige træk i snore snildt fra skibsmast og søgang til palmer og tropisk bevoksning.

FAKTA

Dansk Rakkerpak: Tam Vild -

Manus: Niels-Peter Kløft/Susanne Bonde og holdet. Instruktør-konsulenter: Alex Byrne, Troels Hagen Findsen og Niels Grønne. Scenograf: Christian Q. Clausen. Komponist: Bastian Popp. Rekvizitør: Annika Nilsson. Kostumer: Lise Zitta Østergaard. Medvirkende: Susanne Bonde, Niels Peter Kløft og Bastian Popp Aldersgruppe: Børn fra 6 år og deres voksne. Varighed: Ca. 55 minutter. Turneforestilling. Set i september i Lorrys Have på Frederiksberg. www.danskrakkerpak.dk

Scenograf Christian Q. Clausen og revisitør Annika Nilson har sandelig haft et godt blik for både den maritime og den eksotiske stemning og ikke mindst det skægge skift imellem dem.

Tarzan, kvinderne og drømmene

Således fremme i det fremmede kender de fleste begyndelse på fortællingen om Tarzan – Dyrenes Konge, der findes og adopteres af en flok vilde aber og lever sit liv i junglen, indtil civilisationen og kærligheden personificeret som kvinden Jane gør sin entre.

Det interessante ved at bruge Tarzan som udgangspunkt for en forestilling er, at fortællingen helt fra den første bog blev skrevet har udviklet sig og knopskudt i både magasiner og film, men også i selve Tarzan-figures karakter – friheden er således stor og i Dansk Rakkerpaks tilfælde godt udnyttet til at pege på nogle af de problematiske kulturelle ting, som det såkaldte 'Vesten har om ikke skabt, så i hvert tilfælde vedligeholdt i figurens levetid.

Tarzans mor var som nævnt en resolut kvinde, der tog hånd om Tarzans fødsel, alt imens hendes mand nærmest dånede ved hendes side. Senere møder vi Jane – en newyorker-smart kvinde ikke ulig de fire relativt urealistiske hovedkarakterer i millennium-hit-serien 'Sex and the City'.

Som dem drømmer Jane også om den store kærlighed – i hendes tilfælde har hun udset sig magasinfiguren Tarzan, om hvem hun digter romantiske forestillinger. Allerede her en subtil kommentar til hvordan man skal passe på med at tro på alt, der bliver præsenteret på glittede sider - eller skærme for den sags skyld.

I en komisk erotisk scene tilsat de ikoniske 'Me Tarzan – You Jane'-replikker, fantaserer Jane om mødet med sin store kærlighed, alt imens Niels-Peter Kløft poserer i baggrunden som Tarzan iklædt det ikoniske lændeklæde. Forskellen på 'magasinmanden' og den virkelige udgave synes allerede her stor.

Til sidst beslutter Jane sig for at rejse den halve verden rundt for at møde sin drømmemand.

Jungleloven

Efter en rejse med Jungle Airlines, en rammende parodi på mødet mellem alle rejsedrømme og de faktiske realiteter – ikke mindre aktuelt i en verden, hvor eksotiske rejsemål on demand, både pga. klimaet og sundheden er knap så problemfrit - ankommer Jane til junglen.

Et vildt og voldsomt sted, fyldt med en eksotisk lokal befolkning, der med et velkendt og velanvendt greb bliver publikum. I en omvendt 'hvem ser på hvem', bliver de pludselig genstand for Janes udelte opmærksomhed, når hun gerne vil tage fotos af og med dem. Eksotisering og selfie-kulturen får også lige et skud.

Junglen huser (naturligvis) også en long-lost vesterlænding, der har tabt både hjerte og hjerne til den vilde natur, og måske mest af alt den vilde kultur, han selv har skabt. I 'Tam Vild' er det Niels-Peter Kløft, der giver den i rollen som den vanvittige storvildtsjæger, der har skudt sin vej igennem junglen i jagten på de største trofæer, og nu kun mangler det sidste og største af dem alle – Tarzan!

Hans præstation, timing og groteskhed er ubetalelig og høster også mange grin fra både det voksne og det unge publikum. Karikaturen af Den Hvide Mand er tydeligvis overdrevet, og netop derfor passer den perfekt ind i forestillingens ærinde, og i Dansk Rakkerpaks velafprøvede sans for, hvordan overdrivelse fremmer forståelsen.

Jungleråb og hyggetid

Trods Storvildtsjægerens noget anderledes planer for Tarzans fremtid vælger Jane at slå følge med ham ind i junglen – hvor man til hendes store overraskelse ikke kommer rundt med 'Jungle Camel', men som han med træt mine forklarer hende, på 'Jungle Feet'.

Herfra udvikler sig en længere junglesekvens, hvor Den Hvide Kvindes naivt romantiske forestillinger om naturen, både den ydre og den inde får nogle gevaldige dask. Sidste nævnte på helt eminent vis, da hun endelig møder sin Tarzan for at opdage, at han jo SLET ikke er, som ham hun har drømt om eller forestillet sig.

Nok en aha-oplevelse med kærlighedens vilde væsen, som mangt en tilskuer blandt det voksne publikum kan nikke genkendende til, og som kan blive udgangspunkt for en efterfølgende snak med de yngste.

På trods, eller måske faktisk på grund af den oplevelse ender hele historien med, at Jane, efter at Storvildtsjægeren har skudt Tarzan, træder i karakter som en lige så handlekraftig og resolut kvinde som Tarzans mor. Egenhændigt og midt i junglen opererer hun Tarzan i en ret grupovækkende scene, hvor hun bruger sine egne hænder på sin egen krop til at illustrere, hvordan hun først sprætter Tarzan op for dernæst at sætte ham sammen igen. Selv ved højlydt dag skutter man sig lidt under det makabre optrin, som også musik siden sætter godt skub i.

Således genopstået er rollerne ikke nødvendigvis byttet, men nærmere ligeværdige – nu kan Tarzan også hygge sig og læse magasiner, og Jane kan slå sig på brystet og lade det ikoniske 'åh-i-åh-i-åh-i-åh-åh' runge ud over junglens trætoppe. Som ligeværdige parter lægger de sammen en slagplan for at fange og straffe Storvildtsjægeren. Hvilket ender med at han i bogstavelig forstand får en ordentlig røvfuld med, hvad der synes som en implicit morale om, at det er bedre at give nogen en lærestreg end at tage livet af dem.

Således befriet for deres plageånd er det tid til at fejre og feste – og hvor gøres det bedre end i The Jungle Bar! Jovist - 'at the end of the day, we all meet in the bar!'

Forestillingen drives godt frem af kropssprog, få engelske fraser og en veloplagt musikalitet både i lydsiden og hos performerne. De mere 'voksne' scener, særligt dem der spiller på

erotik eller viser bar hud, er perfekt afstemt til målgruppen, der får lige, hvad de kan håndtere og en lille smule mere, hvilket afstedkommer oplagte tilråb fra børnene på tilskuerrækkerne. Lige fra 'Det er det mest fantastiske jeg har set' til 'Det er ikke børnevenligt det her'.

At en times forestilling måske opleves som lidt til den lange side, har nok mere at gøre med, at det var en af de få kølige septembere dage – den forberedte havde medbragt et tæppe.

Af: Betina Rex